

Dobrodružství
SHERLOCKA
HOLMESE

UMĚNÍ V KRVÍ

BONNIE
MACBIRDOVÁ

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

UMĚNÍ
V KRVI

Dobrodružství
SHERLOCKA
HOLMESE

UMĚNÍ V KRVÍ

Bonnie
MacBirdová

Mladá fronta

Přeložila Petra Diestlerová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena v paměťovém systému či přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, elektronickými, mechanickými, ani fotografickými, ve formě nahrávky či jinak bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

© Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Art in the Blood* © Bonnie MacBird, 2015

Translation © Petra Diestlerová, 2017

ISBN 978-80-204-4051-8

Pro Alana

Obsah

Předmluva /10

PRVNÍ ČÁST - Z TEMNOTY /13

1 Roznětka /15

2 *En route* /25

DRUHÁ ČÁST - MĚSTO SVĚTLA /31

3 Setkání s klientkou /33

4 Louvre /45

5 *Les Oeufs* /53

6 Le Chat Noir /55

TŘETÍ ČÁST - VYMEZENÍ LINIÍ /61

7 Útok! /63

8 Na šikmé ploše /71

9 *L'artiste en danger* /75

10 Příběh Mlle La Victoire /85

ČTVRTÁ ČÁST - V ZÁKULISÍ /93

11 Nesrovnalosti na Baker Street /95

12 Visutý most /99

13 Mycroft /101

14 Výzbroj lží /111

PÁTÁ ČÁST - V BŘIŠE VELRYBY 119

- 15 Příjezd /121
- 16 Nezbytné opravy /127
- 17 V lůně rodiny /133
- 18 První pohled /141

ŠESTÁ ČÁST - PADÁ TEMNOTA /147

- 19 Vražda! /149
- 20 Pokojská /155
- 21 Na římse /159
- 22 Strašlivá chyba /163

SEDMÁ ČÁST - PROPLETENÉ NITKY /173

- 23 Hrozba na obzoru /175
- 24 Watson vyšetřuje /187
- 25 Vidocqův příběh /197

OSMÁ ČÁST - NÁNOS ČERNI /209

- 26 Muž přes palubu /211
- 27 Pokrevní bratři /217
- 28 Okřídlené vítězství /225

DEVÁTÁ ČÁST - 221B /239

- 29 Do Londýna /241
- 30 Obnova /245

Poděkování /251

Předmluva

Když jsem během olympijských her v roce 2012 hledala v knihovně Wellcome Trustu jisté informace o viktoriánském lékařství, čirou náhodou jsem učinila objev tak ohromující, že rázem naprosto změnil směr mého bádání. Vyžádala jsem si několik starých svazků a donesli mi malou zaprášenou hromádku, v níž byly některé folianty tak zteřelé, že je pohromadě držely jen tenké plátěné stužky.

Rozbalila jsem největší z těch spisů, jakési pojednání o užívání kokainu, a zjistila, že je k zadní desce připevněný svazček volných listů.

Opatrně jsem stránky uvolnila a rozložila je před sebou. Rukopis mi byl podivně povědomý. Nemýlím se? Vrátila jsem se k obálce knihy; na titulní straně stálo vybledlým inkoustem jméno původního majitele: dr. John H. Watson.

A tam, na těch zpuchřelých papírech, jsem objevila dosud nezveřejněné, v úplnosti vylíčené dobrodružství Sherlocka Holmese, jak je zapsal jeho přítel, právě tento dr. Watson.

Proč však nebylo otištěno spolu s ostatními už dávno? Můžu se pouze dohadovat, že důvod spočíval v tom, že tento příběh, delší a možná podrobnější než většina ostatních, odhaluje v Holmesově povaze jistou zranitelnost, jež mohla Watsonova přítele ohrozit během let aktivní práce. Nebo možná Holmes po přečtení rukopisu prostě zakázal příběh vydat.

Anebo je samozřejmě možné, že dr. Watson svůj rukopis roztržitě složil a z neznámých důvodů ho přivázel k zadním deskám této knihy. Tu poté ztratil nebo na ni zapomněl. A tak se o ten příběh s vámi podělím nyní, ovšem musím upozornit na jednu věc.

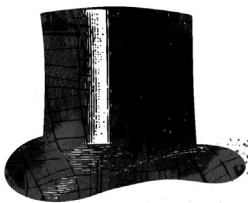
V průběhu času, možná kvůli vlhkosti a blednutí inkoustu, přestala být řada pasáží plně čitelná, a tak jsem se pokusila to, co chybělo, zrekonstruovat. Jestliže čtenář v textu odhalí nějaké stylistické prohřešky či historické nepřesnosti, žádám ho, aby je laskavě přičetl na vrub mé neschopnosti odpovídajícím způsobem zaplnit nerozluštitelná místa.

Doufám, že mé nadšení sdílíte. Jak nedávno o sobě a o dalších milovnicích Conana Doylea prohlásil Nicholas Meyer, objevitel příběhů jako *Sedmiprocentní roztok*, *Hrůza z West Endu* a *Trenér kanárků* – „Nikdy nemáme dost!“

Možná budou časem nalezeny i další nevydané příběhy. Hledejme je dál. A teď se pohodlně usaďte u krbu a vychutnejte si tento.

PRVNÍ ČÁST

Z TEMNOTY

„Stanovil jsem si vysoký cíl zemřít raději vyčerpáním
než nudou.“

Thomas Carlyle

Roznětka

Můj drahý přítel Sherlock Holmes kdysi řekl: „Umění v krvi má sklon nabývat nejpodivuhodnějších podob.“ A pro něj to rozhodně platilo. Ve svých četných záznamech našich společných dobrodružství jsem se zmínil o jeho hře na housle či herectví – avšak jeho umělecké nadání sahalo mnohem hlouběji. Jsem přesvědčený, že právě z něj vyrostly kořeny jeho pozoruhodného úspěchu coby prvního detektivního konzultanta na světě.

Zdráhal jsem se psát podrobněji o Holmesových uměleckých sklonech, abych neodhalil nějakou jeho zranitelnou stránku, jež by ho mohla ohrozit. Je dobře známo, že výměnou za své vizionářské schopnosti trpí umělci často nadměrnou citlivostí a prudkou proměnlivostí nálad. Existenciální krize či pouhá nuda z nicnedělání dokázaly Holmese uvrhnout do ochromující zasmušlosti, z níž jsem mu nedokázal pomoci vybřednout.

A právě v takovémto stavu jsem svého přítele zastihl koncem listopadu roku 1888.

Londýn halila sněhová pokrývka a město se stále ještě nevzpatovalo z vleklé hrůzy Rozparovačových vražd. V tu chvíli jsem si však nedělal starosti s násilnými zločiny. Právě toho roku jsem se oženil s Mary Morstanovou, pohodlně jsem se uvelebil v domáckém hnízdečku a bydlel jsem v jisté vzdálenosti od pokojů, které jsem dříve sdílel s Holmesem v Baker Street.

Jednoho dne jsem si právě spokojeně četl u krbu, když mi zadýchaný posel donesl vzkaz. Otevřel jsem ho a četl: „Doktore Watsone – on právě číslo 221B podpálil! Hned přijďte! – paní Hudsonová.“

Za pár vteřin jsem se už řítit v drožce ulicemi směrem k Baker Street. Když jsme zahýbali kolem jednoho rohu, ucítil jsem, jak se kola smekla ve sněhových závějích a drožka se nebezpečně rozkymácela. Zabušil jsem holí do střechy. „Rychleji, člověče!“ křikl jsem.

Smykem jsme odbočili na Baker Street a já ihned spatřil hasičskou stříkačku a několik mužů vycházejících z domu. Vyskočil jsem z vozu a rozběhl se ke dveřím. „Ten požár!“ zavolal jsem. „Stalo se někomu něco?“

Mladý hasič na mě vytřeštil oči, které se v obličejí zčernalém dýmem nápadně leskly.

„Uhasili sme to. Domáci je na tom dobře. S tím pánem si nejsem tak jistej.“

Velitel hasičů ho odstrčil a zaujal jeho místo. „Vy znáte toho člověka, co tady bydlí?“ zeptal se mě.

„Ano, docela dobře. Jsem jeho přítel.“ Muž se na mě zvláštěně podíval. „A jeho lékař.“

„Tak to se na něj běžte mrknout. Něco s nim je. Ale vod vohně to nemá.“

Díky bohu, takže Holmes je přinejmenším naživu. Protáhl jsem se kolem nich do haly. Tam stála paní Hudsonová a lomila rukama. Nikdy jsem tu drahou dámu nespatriil takhle rozrušenou. „Pane doktore! Ach, pane doktore!“ zvolala. „Děkuju nebesům, že jste přišel. Poslední dobou je to hrůza, a teď tohle!“ Její jasné modré oči se leskly slzami.

„Stalo se mu něco?“

„Ten oheň mu neublížil. Ale něco, něco hrozného... to od té doby, co byl ve vězení! Je samá modřina. Nemluví, nejí.“

„Ve vězení! Jak se to... Ne, to mi povíte později.“

Rozběhl jsem se vzhůru po těch sedmnácti schodech k našim dveřím, a tam jsem se zarazil. Hlasitě jsem zatukal. Zevnitř se nic neozvalo.

„Běžte dovnitř!“ zavolala paní Hudsonová. „Jen běžte!“

Rozrazil jsem dveře.

Okamžitě na mě zaútočil závan studeného vzduchu páchnoucího kouřem. V důvěrně známém pokoji zněly zvuky povozů a kroků zvenčí zdušeně, skoro úplně utlumené čerstvým sněhem. V jednom rohu ležel převrácený koš na odpadky, zčernalý a mokrý, opodál se

na zemi válel zuhelnatělý papír a kousek závěsu shořel a nyní z něj visely promáčené cáry.

A pak jsem ho uviděl.

Vlasy měl rozčuchané, tvář popelavou z nedostatku spánku a výživy, a upřímně řečeno vypadal, jako by utekl hrobníkovi z lopaty. Ležel na pohovce, zahalený v otrhaném vínovém županu, a celý se třásl. V nohách měl zmuchlanou starou červenou příkrývku a teď ji rychle vytáhl nahoru a zakryl si jí tvář.

Požár a zatuchlý tabákový kouř naplnily pracovnu štiplavým nakyslým pachem. Otevřeným oknem se dovnitř řinul mrazivý vzduch.

Přešel jsem k němu, zavřel je a vzápětí se z toho puchu rozkašlal. Holmes se nepohnul.

Jeho pozice a přerývaný dech mi okamžitě prozradily, že si něco vzal, něco s intoxikačními či stimulačními účinky. Zaplavila mě vlna hněvu, vzápětí následovaná provinilostí. Užíval jsem si novomanželského blaha a uplynulo pěkných pár týdnů od chvíle, kdy jsem svého přítele naposledy navštívil nebo s ním promluvil. Holmes vlastně celkem nedávno navrhl, abychom spolu zašli na koncert, jenže kromě společenského života ženatého muže jsem měl plné ruce práce s vážně nemocným pacientem a zapomněl jsem odpovědět.

„No tak, Holmesi,“ oslovil jsem ho. „Ten požár. Povězte mi o něm.“

Žádná odpověď.

„Vyrozuměl jsem, že jste byl nakrátko uvězněn. Proč? Proč jste mi nevzkázal?“

Nic.

„Holmesi, trvám na tom, abyste mi pověděl, co se děje. Ačkoli jsem teď ženatý, víte přece, že se na mě můžete obrátit, když se stane něco jako... když se... když...“ Zajíkl jsem se. Ticho. Sevřela mě plíživá nevolnost.

Odložil jsem si svrchník a pověsil ho na staré známé místo, vedle jeho kabátu. Vrátil jsem se k němu. „Potřebuju pochopit, co to mělo být s tím požárem,“ řekl jsem tiše.

Zpod odrbané pokrývky se vynořila tenká paže a neurčitě mávla. „Nehoda.“

Bleskurychle jsem ho uchopil za ruku a přitáhl si ji ke světlu. Byla, jak říkala paní Hudsonová, posetá modřinami, a navíc se po ní táhla

jedna hlubší řezná rána. Na vnitřní straně jsem objevil něco ještě znepokojivějšího: zřetelné stopy po jehle. Kokain.

„U sta hromů, Holmesi. Dovolte, abych vás vyšetřil. Co se kčertu v tom vězení stalo? A proč jste tam vůbec byl?“

Překvapivou silou se mi vyškulbl a zastrčil ruku zpátky pod deku. Ticho. A pak nakonec: „Prosím, Watsone. Nic mi není. Běžte pryč.“

Zaváhal jsem. Tohle bylo daleko horší než příležitostné záchvaty ponuré nálady, které jsem u něj zažil v minulosti. Začínal jsem si dělat starosti.

Usadil jsem se do křesla naproti pohovce a rozhodl se, že si počkám. Zatímco hodiny na krbové římse tikaly a minuty se měnily v hodinu, moje obavy se prohlubovaly.

O něco později se dostavila paní Hudsonová se sendviči, ale Holmes je odmítl vzít na vědomí. Když pobíhala po místnosti a vytírala vodu, která tam zůstala po hasičích, křikl na ni, ať jde pryč.

Vyšel jsem s ní na odpočívadlo a zavřel za námi dveře. „Proč byl ve vězení?“ zeptal jsem se.

„Já nevím, pane doktore,“ přiznala. „Mělo to co dělat s tím Rozparovačovým případem. Obvinili ho z falšování důkazů.“

„Proč jste mě nezavolala? Nebo jeho bratra?“ zeptal jsem se. Tou dobou jsem věděl jen málo o tom, jak značný vliv má Holmesův starší bratr Mycroft na vládní záležitosti, a přece jsem jaksí vytušil, že mohl zasáhnout v jeho prospěch.

„Pan Holmes nikomu nic neřekl, prostě zmizel! Myslím, že dobře týden o tom jeho bratr vůbec nevěděl. Samozřejmě ho pak hned pustili, ale škoda už byla nadělaná.“

Až mnohem později jsem se dozvěděl podrobnosti o tomto hrůzném případě a o nespravedlivých zkouškách, jimiž byl kvůli němu můj přítel vystaven. Nicméně jsem odpřisáhl, že o této záležitosti pomlčím, a tak musí zůstat otázkou, kterou se jednou budou zabývat dějepisné knihy. Řeknu pouze, že můj přítel celý případ značně osvětlil, což jistí lidé v nejvyšších vládních kruzích považovali za nanejvýš nevíтанé.

To je však úplně jiný příběh. Vrátil jsem se ke své vigili. Plynuly hodiny a já ho nedokázal přimět, aby vstal, aby se mnou promluvil ani aby se najedl. Dál nehybně spočíval na pohovce a mně bylo jasné, že propadl nebezpečné depresi.

Ráno se překlopilo do odpoledne. Když jsem stavěl na stolek poblíž Holmesa šálek čaje, náhodou mi padl zrak na nějaký papír, který se tam povaloval, Zdálo se, že jde o zmuchlaný osobní dopis. Tíše jsem rozložil spodní část a přelétl očima podpis: „Mycroft Holmes.“

Rozložil jsem zprávu úplně a přečetl si ji. „Hned přijď,“ stálo tam, „záležitost H/P vyžaduje tvoji okamžitou pozornost.“ Složil jsem list a zastrčil jsem ho do kapsy.

„Holmesi,“ řekl jsem, „dovolil jsem si –“

„Spalte ten dopis,“ ozvalo se zpod pokrývky ostře.

„Na to je tu moc mokro,“ opáčil jsem. „Kdo je ten ‚H lomeno P‘? Váš bratr píše –“

„Říkám, spalte ho!“

Už nic nedodal a zůstal se zakrytou tváří bez hnutí ležet. Jak večer postupoval, rozhodl jsem se, že v čekání vytrvám a zůstanu přes noc. Buď se nají, nebo se zhroutlí – a já budu po ruce, jako jeho přítel a jeho lékař, abych posbíral trosky. Ano, byly to ušlechtilé myšlenky, nicméně krátce poté jsem usnul.

Nazítří jsem se probudil časně zrána, přikrytý stejnou červenou dekou – v tu chvíli jsem si uvědomil, že pochází z mé někdejší ložnice. Stála nade mnou paní Hudsonová a držela podnos s čajníkem a dalším dopisem – podlouhlým, světle růžovým.

„Z Paříže, pane Holmesi!“ oznámila a zamávala na něj obálkou. Žádná odpověď.

Zadívala se na Holmesa a nesnědené včerejší jídlo, zavrtěla hlavou a vrhla na mě ustaraný pohled. „Už jsou to čtyři dny, pane doktore,“ pošeptala mi. „Udělejte něco!“ Položila tác na stolek vedle mě.

Pomačkaná postava na pohovce na ni odmítavě mávla vyhublou paží. „Nechte nás, paní Hudsonová!“ zamumlal Holmes. „Dejte mi ten dopis, Watsone.“

Domácí odešla a cestou na mě povzbudivě kývla.

Já sebral obálku z podnosu a podržel ji mimo dosah. „Nejdřív se najezte,“ nakázal jsem.

S vražedným pohledem se vynořil ze své kukly, nacpal si do úst sušenku a zahlížel na mě přitom jako navztekané děcko.

Odtáhl jsem obálku ještě dál a přivoněl si k ní. Odměnil mě neobvyklý a příjemný parfém, zjevně vanilka a ještě něco jiného. „Áááách,“ vydechl jsem rozkoší, ale to už se Holmesovi podařilo

vyškubnout mi dopis z ruky a vzápětí vyplivl tu sušenku. Pečlivě si obálku prohlédl, pak ji roztrhl, vytáhl list papíru a rychle ho přeletěl pohledem.

„Ha! Co si o tom myslíte, Watsone?“ Jeho bystré zelené oči kalilo vyčerpání, ale zářila z nich zvědavost. Dobré znamení.

Převzal jsem od něj list. Když jsem papír rozkládal, všiml jsem si, jak se Holmes váhavě dívá na čajník. Nalil jsem mu šálek, šplíchl do něj trochu brandy a podal mu ho. „Napijte se,“ pobídl jsem ho.

Dopis nesl pařížskou známku se včerejším datem. Napsaný byl zářivě růžovým inkoustem na kvalitním papíře. Prohlédl jsem si křehký rukopis.

„Je to francouzsky,“ oznámil jsem a vrátil list Holmesovi. „A skoro nečitelné, i kdyby to francouzsky nebylo. Tumáte.“

Netrpělivě po dopisu sáhl a oznámil: „Písmo – s naprostou jistotou ženské. Vůně, ááách... květiny, ambra a náznak vanilky. Myslím, že je to nový parfém od Guerlaina, který vyvíjejí pod názvem „Jicky“, ale dosud ho neuvedli na trh. Ta zpěvačka – neboť tak se sama označuje – musí být úspěšná, nebo přinejmenším hodně obdivovaná, že se jí podařilo získat lahvičku s předstihem.“

Holmes se posunul k lepšímu světlu u krbu a začal předčítat s divadelním patosem, kterým jsem se čas od času bavil, a jindy ho alespoň trpně snášel. Francouzsky uměl plynně, takže překlad byl pro něj hračka.

„Milý pane Holmesi,‘ píše, vaše pověst a uznání, jehož se vám nedávno dostalo od mé vlády, mě přiměly k tomu, abych k vám vznesla tuto neobvyklou prosbu. Potřebuji Vaši pomoc ve vysoce osobní záležitosti. Ačkoli působím v Paříži jako koncertní zpěvačka a jako takovou mě patrně považujete za osobu nižší kasty‘ – kasta, to je na kabaretiérku zvláštní slovo – ,snažně Vás prosím, abyste mou prosbu zvážil.‘ Och, tohle nepřečtu, inkoust je příliš bledý!“

Holmes zvedl dopis k plynové lampě nad naším krbem.

Všiml jsem si, že se mu třese ruka a sotva se drží na nohou. Přistoupil jsem k němu, abych mu mohl číst přes rameno.

„Dále tu stojí: ‚Píši vám v nesmírně naléhavé záležitosti, jež se týká jednoho Vašeho významného krajana a otce mého syna‘ – zde ta dáma přeškrtala jméno, ale připadá mi, že to je – co to, hrome?“

Přidržel list ke světlu blíž a zmateně se zamračil. Před našima očima se odehrávalo cosi podivného. Inkoust se z papíru začal ztrácet tak rychle, že jsem si toho ze svého místa za Holmesem všiml i já.

Holmes zaklel a okamžitě zastrčil list pod polštář na pohovce. Pár vteřin jsme počkali a potom ho vytáhl a opět jsme se na něj podívali. Papír byl naprosto prázdný.

„Hrome,“ řekl.

„To je nějaký druh mizejícího inkoustu!“ zvolal jsem, ale přítel se na mě úkosem podíval a okamžitě mě tím umlčel. „Otec jejího syna?“ řekl jsem místo toho. „Stihl jste přečíst jméno té význačné osoby?“

„Ano,“ odpověděl Holmes, strnulý jako socha. „Hrabě z Pellinghamu.“

Užasle jsem se posadil. Pellingham patřil k nejzámožnějším šlechticům v celé Anglii, byl to muž, jehož štědrost a nesmírný vliv ve Sněmovně lordů – nemluvě o jeho pověsti velkorysého lidumila a sběratele uměleckých děl – z něj udělaly osobu, jejíž jméno znal prakticky každý.

A přesto teď nějaká francouzská kabaretní zpěvačka tvrdí, že má k této slavné osobnosti vztah.

„Holmesi, jak moc je pravděpodobné, že si ta dáma nevymýšlí?“

„Zdá se to přitažené za vlasy. Ačkoli...“ Přešel ke stolu plnému krámů a rozložil tam dopis pod lampou s pronikavým světlem.

„Jenže proč ten mizející inkoust?“

„Nechtěla, aby dopis zmiňující jméno dotyčného džentlmena padl do nesprávných rukou. O hraběti se říká, že má velmi dlouhé prsty. A přece si myslím, že nám neprozradila všechno –“

Nyní si už papír prohlížel pod lupou. „Tyhle škrábance jsou zajímavé!“ Očichal stránku. „Ten zatrolený parfém! A přece se mi zdá, že cítím nepatrný náznak – počkejte!“ Začal se přehrabovat ve sbírce skleněných flakonků. Jeden vybral, několika kapkami potukal stránku a přitom si mumlal: „Musí tu být něco víc.“

Věděl jsem, že při takové práci bych ho neměl rušit, a tak jsem se vrátil k novinám, kterými jsem předtím listoval. Zakrátko mě z polodřímoty vytrhlo vítězoslavné zvolání.

„Ha! Přesně jak jsem si myslel, Watsone. Dopis, který zmizel, netvořil celou zprávu. Pod ním jsem odhalil další, napsaný neviditelným inkoustem. To bylo vážně chytré – dvojí využití steganografie!“

„Ale jak –“

„Na stránce byly drobné škrábance, které neodpovídaly napsanému textu. A táhl z ní nepatrný odér brambor. Ta dáma použila ještě druhý inkoust, takový, který se objeví až po použití reagentní látky, v tomto případě jódu.“

„Holmesi, já žasnu! Co se tam píše?“

„Stojí tu: ‚Milý pane Holmesi, toto Vám píši celá vyděšená a zpanikařená. Nechci, aby se dopis uvádějící chlapcovo jméno dochoval; proto takové opatření. Jste-li tak zdatný, jak se o Vás říká, objevíte tu druhou zprávu. A já budu vědět, že jste ten pravý, kdo mi může pomoci.‘

Píši Vám, neboť můj synek Emil, nyní desetiletý, zmizel z nejménovaného panství a já se obávám, že byl unesen nebo ještě hůř. Emil až donedávna žil s tím mužem a jeho manželkou za složitých okolností, s nimiž bych Vás ráda obeznámila osobně.

Smím ho vidat pouze jednou ročně o Vánocích, kdy za ním přijíždím do Londýna, a musím se řídit podrobnými pokyny, aby se naše velmi tajná schůzka mohla uskutečnit.

Před týdnem jsem obdržela dopis, v němž stálo, že se setkání, k němuž mělo dojít ode dneška za tři týdny, ruší, a já chlapce nevidím ani o těchto Vánocích, ani nikdy jindy. Pod pohružkou smrti mě nutili, abych se s tím smířila. Okamžitě jsem poslala telegram a den poté mě na ulici napadl surový násilník, srazil mě na zem a varoval mě, ať se držím dál.

Je toho ještě víc, pane Holmesi, ale bojím se, že se kolem mě stahuje podivná síť. Mohla bych Vás příští týden v Londýně navštívit? Snažně vás prosím, v zájmu lidskosti a spravedlnosti, abyste se mého případu ujal. Prosím, odpověď mi pošlete telegramem pod jménem pan Hugh Barrington, londýnský varietní producent. Se srdečným pozdravem, Emmeline „Cherie“ La Victoire.“

Holmes se zamyšleně odmlčel. Zvedl vychladlou dýmku a sevřel ji v zubech. V jeho ztrhaných rysech se objevil náznak života. „Co si myslíte o té ‚podivné síti‘, Watsone?“

„Vůbec nic. Je to umělkyně. Co když jde jenom o přehnaně dramatické vyjádření?“ opáčil jsem.

„To bych neřekl. Z dopisu číší inteligence a pečlivé plánování.“

Poklepal vyhaslou dýmku o stránku v nečekaně rozhodném gestu, pohlédl na hodiny, vstal a v očích mu zaplálo. „Vida, je právě tak čas, abychom stihli poslední trajekt z Doveru. Běžte si sbalit, Watsone; za necelých devadesát minut odjíždíme na kontinent.“ Přešel ke dveřím a křikl dolů: „Paní Hudsonová!“

„Ale ta dáma sem má přece příští týden přijet, jak sama píše.“

„Příští týden může být mrtvá. Ačkoli si ta mladá dáma dělá velké starosti, možná si plně neuvědomuje, jakému nebezpečí čelí. Vysvětlím vám to všechno *en route*.“

To už ze dveří volal do haly: „Paní Hudsonová! Naše zavazadla!“

„Holmesi!“ vykřikl jsem. „Vy zapomínáte. Já mám zavazadla jinde. U sebe doma!“

On už však odešel do ložnice. Nebyl jsem si jistý, jestli mu dobře funguje mozek, když zapomněl na něco takového. Je dostatečně zdrav, aby –?

Vyskočil jsem z křesla a strhl příkrývku z pohovky. Tam, zastrčené pod jedním z polštářů, jsem našel Holmesův kokain a injekční stříkačku. Srdce se mi sevřelo.

Holmes se objevil ve dveřích. „Prosím, vyřidte paní Watsonové moji omluvu a běžte si sbalit věci do...“ Zarazil se, když spatřil v mých rukách lahvičku a stříkačku.

„Holmesi! Říkal jste, že jste s tím skoncoval.“

Po jeho hrdé tváři se mihl stín zahanbení. „Já... bohužel vás asi potřebuju, Watsone.“ Zaváhal. „Myslím na téhle cestě. Kdybyste se mohl uvolnit?“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu. Jeho hubená vysoká postava se rýsovala ve dveřích, připravená vyrazit, téměř rozechvělá vzrušením, nebo to možná bylo tou drogou. Pohlédl jsem na jehlu ve svých rukách. V tomhle stavu jsem ho nemohl nechat jet samotného.

„Musíte mi slíbit, Holmesi –“

„Už žádný kokain.“

„Ne, tentokrát to myslím vážně. Nemůžu vám pomoci, když si nechcete pomoci sám.“

Krátce přikývl.

Vrátil jsem stříkačku do pouzdra a zastrčil si ji i s tím kokainem do kapsy. „Máte štěstí. Mary zítra odjíždí na venkov navštívit matku.“

Holmes zatleskal jako děcko. „Výborně, Watson!“ zvolal. „Vlak Chathamských železnic odjíždí do Doveru z Viktoriina nádraží za tři čtvrtě hodiny. Vezměte si s sebou revolver.“ Po těch slovech vyběhl po schodech a zmizel. Chvilku jsem počkal.

„A ty sendviče,“ křikl ještě shora. Usmál jsem se. Holmes je zpátky. Stejně jako já, v dobrém i zlém.

En route

rátíl jsem se domů pro své věci a stihl jsem to na Viktoriino nádraží jen taktak, abych naskočil do vlaku směrem do Doveru.

Muž, který seděl naproti mně v soukromém kupé, už nebyl ten člověk, který ještě před pár hodinami bezvládně spočíval na pohovce v 221B. Holmes byl hladce oholený, v šedo-černém cestovním úboru vypadal dokonce elegantně a každým coulem ztělesňoval tu působivou osobnost, kterou dokázal být, když se mu zachtělo.

Byl jsem si jistý, že na té rychlé proměně má zásluhu výhradně stimulace z nového případu, nikoli moje péče, a připouštím, že se mě to poněkud dotklo. Nicméně jsem si takové myšlenky vyhnal z hlavy a rozhodl se spokojit s faktem, že se můj přítel opět stává sám sebou, ať už to způsobilo cokoli.

Pustil se do neobvykle výmluvného vysvětlování naší situace a oči mu přitom plály takovou dychtivostí, až jsem se strchoval, aby se neproměnila v mánii.

„To dvojité zašifrování dopisu nepostrádalo na zajímavosti, že, Watsone? Pochopitelně musela zmínit pravé jméno dotyčného džentlmena, ale fakt, že provedla taková opatření, naznačuje, že se ho zároveň bojí. Ovšem skutečně poutavá je ta druhá zpráva.“

„Ano. Jak věděla, že ji odhalíte?“

„Zásluhou mé pověsti, samozřejmě.“

„Takže vám moje líčení *Studie v šarlatové* v něčem prospělo, Holmesi?“

„Zapomínáte, že jsem ve Francii známý. Vzhledem k jejímu zájmu o chemii bych považoval způsob, jak ukryla tu druhou zprávu, za zkoušku lakmusovým papírkem.“

Opřel jsem se na sedadle, loupal si nožíkem pomeranč a trochu nechápavě se na něj díval. „Připouštím, že ten trik se dvěma inkousty je mazaný. Ale co případ sám? Ta dáma měla v úmyslu přijet za vámi. Proč tedy ten spěch a naše výprava do Paříže?“

Holmes se rozpustile usmál. „Vám se snad představa výletu do Paříže nezamlouvá, Watsone? Nechce se vám odjet ze šedivého Londýna do Města světla? Přece nemáte námitky proti krátké dovolené, ne? Ještě jste neviděl tu podivnou výstavbu značně grandiózní konstrukce zvané La Tour Eiffel, která právě probíhá.“

„Slyšel jsem, že je to obludnost. A vy nikdy necestujete za zábavou, Holmesi. Proč se domníváte, že té dámě hrozí bezprostřední nebezpečí?“

„Věřím, že ten útok na ulici je jenom špička ledovce, Watsone. Dělán si starosti kvůli jejímu spojení s hrabětem. Můj bratr je přesvědčený, že toho muže obklopuje dobře skrytý, nicméně temný oblak násilí.“

Najednou se mi rozbřesklo. „Aha, ten H/P z Mycroftova vzkazu! Já ale vždycky slýchal, že Pellingham je uznávaný filantrop a zářný vzor *noblesse oblige*. Není to snad pravda?“

„Říká se to. Slyšel jste o jeho sbírce uměleckých děl?“

„Ano, tuším, že ji založil jeho otec.“

„Je legendární, ale v současnosti čistě soukromá. Věděl jste, že ji už celé roky nikdo nespátřil?“

„Tyhle věci bohužel moc nesleduju, Holmesi.“

„Mycroft má podezření, že způsoby, jakými si hrabě opatřuje své poklady, nelze pokládat za zcela čisté. Jde především o jeden nedávný případ.“

„Proč by člověk jeho postavení riskoval, že ho kvůli nějakým nečistě získaným obrazům označí za zloděje?“

„Hrabě má postavení, jaké si dokážeme jen těžko představit. Vzhledem ke svým kontaktům je téměř nedotknutelný. Podezření po něm stéká jako voda po dobře pogumovaném pršiplášti, Watsone, to jistě víte. A umělecké dílo, o němž mluvíme, je socha, nikoli obraz. A ne jen tak ledajaká socha, nýbrž Marseilleská Niké. O ní jste slyšel?“

„Aha... ta řecká památka, kterou letos objevili! Tuším, že s ní byla spojena nějaká vražda –“

„Přesně řečeno čtyři vraždy. Niké je považována za největší objev od Elginových mramorů a údajně krásou převyšuje i Niké Samothráckou. Velkolepé dílo ve vynikajícím stavu. Má nedozírnou cenu.“

Nabídl jsem Holmesovi dílek pomeranče; mávnutím odmítl a nadšeně pokračoval: „Na ten objev vznesly nárok vlády hned tři států. Právě sochu za poněkud kontroverzních okolností převáželi do Louvru, když před několika měsíci v Marseilles zmizela. Během krádeže byli mimořádně brutálním způsobem zavražděni čtyři muži. Řecká, francouzská i britská vláda vyčerpávají svoje zdroje ve snaze ukradené dílo vystopovat a vyřešit ty vraždy, leč zatím marně.“

„Všechny tři země? Proč si jich dělá na Niké nárok tolik?“

„Nálezce – jeden z těch čtyř zavražděných – byl anglický šlechtic, který pracoval na vykopávkách financovaných Francouzi v Řecku.“

„Aha, chápu. A tak požádali vás –“

„Mycroft chtěl, abych se na to podíval, a francouzská vláda rovněž, ale dosud jsem odmítal.“

„Proč?“

Holmes si povzdechl. „Uměním posedlý džentlmen a loupež cenné pamětihodnosti, která se zvrtila, to mě zase tolik nezaujalo, tedy dokud jsem neobdržel dopis Mlle La Victoire. Zdá se, že Pellingham má možná širší okruh zájmů. Mycroft už delší dobu vyšetřuje zvěsti o obchodních a osobních nesrovnalostech na jeho panství a v okolí, které by si zasloužily důkladněji prověřit. A přestože Mycroft má na hraběte políčeno, musí našlapovat opatrně, neboť Pellingham vládne obrovskou mocí. Potřebuje víc důkazů, aby mohl zakročit.“

„Víc?“

„Pršiplášť, Watsone, ten pršiplášť. Mycroft by musel pokus o vyšetřování zdůvodnit a Mademoiselle Emmeline La Victoire nám může poskytnout *entrée* do světa pana hraběte.“

Nakratičko jsme se odmlčeli a zadívali se z okénka na krajinu, jež se míhala kolem a matněla ve slábnoucím světle. Nad ní se rozkládala zatažená obloha, která zvolna tmavla. V dálce se zablýsklo. Pro plavbu přes Kanál to nevěstilo nic dobrého. Obrátil jsem se zpátky k Holmesovi.

„A je tu taky to dítě. A tu dámu někdo napadl.“

„Přesně tak.“

„Každopádně je vyděšená, soudě podle jejího dopisu.“

„Ovšem. Její žádost, abych svou odpověď zamaskoval, naznačuje, že ji někdo sleduje. Podle mého názoru je nesmírně důležité, abychom k ní dorazili co nejdříve.“

„Ale kdo přesně je tahle Emmeline La Victoire?“

„Vy jste vážně neslyšel o zpěvačce, která si říká ‚Cherie Cerise‘, Watsone?“

„Přiznávám, že nikoli. Pokud jde o zábavu, dávám přednost bridži a klidnému posezení s knihou u krbu, jak dobře víte, Holmesi.“

„Ha! Uhlazená lež! Jste vynikající střelec s hráčskou vášní, zálibou v laciných krvácích a sklonem –“

„Holmes!“

Můj přítel mě však znal až příliš dobře. „Cherie Cerise je v současnosti miláčkem Paříže. Je to *chanteuse extraordinaire*, pokud se dá věřit reklamě. Střídavě vystupuje v Chat Noir a v Moulin de la Galette a každý večer, kdy se má objevit na programu, bývá kabaret nacpaný téměř k prasknutí.“

„Ša nuár? Černý šat?“

„Kočka, Watsone, Černá kočka, vyhlášený a exkluzivní noční klub. Loni jsem ho dvakrát navštívil, když jsem pracoval pro Francouze. Proslul hudbou, klientelou, a dokonce i uměleckými díly, která zdobí jeho stěny.“

„Ale pořád nechápu tu souvislost.“

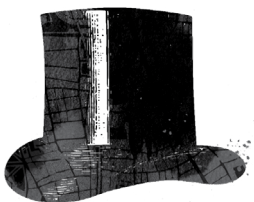
„Klid, můj milý doktore, všechno se objasní. A teď si odpočňte, protože nás čeká práce. Uslyšíme tu dámu zpívat, možná dokonce ještě dnes večer.“

Povzdechl jsem si. „Je aspoň krásná?“ zeptal jsem se.

Holmes se usmál. „Vida, a to jste ženatý člověk! Určitě nebudete zklamaný, Watsone. I když Francouzka není krásná, je přinejmenším uměleckým dílem. A když krásná je, žádná osoba jejího pohlaví ji nepřekoná.“ Po těch slovech si stáhl klobouk přes oči, opřel se na sedadle a okamžitě usnul.

DRUHÁ ČÁST

MĚSTO SVĚTLA

„Umění se rodí z pozorování a zkoumání přírody.“

Cicero

Setkání s klientkou

Na konci jsme byli nuceni strávit noc v Doveru, ve společném stísněném pokoji v hotelu nacpaném cestujícími, kteří tu všichni uvízli kvůli sílící bouři. Holmes nakrátko vyklouzl do plískanice a odeslal několik telegramů, včetně jednoho určeného Mlle La Victoire. Naše klientka nás nyní očekávala o jedenácté příštího dopoledne ve svém bytě.

Když jsme vyšli z Gare du Nord, vydali jsme se zasněženými ulicemi skrze stromořadí zdobená girlandami křišťálových rampouchů a pomalu jsme se prodírali k pahorkům Montmartru. Tam měl Holmes oblíbené bistro, Franc Buveur, kde jsme mohli strávit hodinu zbývající do schůzky s klientkou. Pořád bylo časné a já toužil po kávě a možná po sladké bulce, ale Holmes nám oběma objednal *bouillabaisse Provençale*. Ukázalo se, že jde o vydatnou a chutnou rybí polévku z Marseilles, která se v tom podniku zjevně nabízela v každou denní či noční hodinu. Na můj vkus byla její chuť trochu moc výrazná, ale ulevilo se mi, když jsem viděl, s jakou chutí Holmes snědl svoji porci.

V duchu jsem si poznamenal, že se mám s přítelem vypravit do Paříže pokaždé, když si všimnu, že jeho štíhlá postava začíná být nebezpečně vyzáblá. Osobně jsem se s tímto problémem nikdy nepotýkal, ale v pětatřiceti letech jsem už věděl, že v mém případě by mohla být na místě opatrnost v opačném směru.

Křivolakými ulicemi, které lemovaly aleje stromů, jsme došli až k domu, kde Mlle La Victoire bydlela. V této části Montmartru vládl

téměř venkovský poklid, až by jeden stěží věřil, že oblast proslulá bujarým nočním životem je co by kamenem dohodil. Mezi starými domy se tu a tam tísnila prázdná parcela nebo kuchyňská zahrádka. Za nejbližšími ulicemi vykukovaly větrné mlýny.

Dorazili jsme k elegantní třípatrové budově s půvabně tepanými mřížemi na oknech, zazvonili jsme a zakrátko jsme už stáli ve třetím poschodí přede dveřmi natřenými neobvyklým odstínem tmavozele-
lené barvy. Zdobné mosazné klepadlo vybízelo k použití. Zakleпали jsme.

Dveře otevřela jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy viděl. Cherie Cerise, *née* Emmeline La Victoire, stála před námi v sametovém županu stejného sytě zeleného odstínu, který dokonale zdůrazňoval její překvapivě zelené oči a rudohnědé vlasy. Neohromila mě pouze její fyzická krása, ale také vzácná aura, která ji obklopovala – jiskřivá inteligence spojená s ženskou přitažlivostí – a která mě téměř připravila o dech.

Nicméně pod jasnýma očima se jí rýsovaly tmavé stíny a nápadná bledost vypovídala o žalu a trápení. Přejela nás oba pohledem a bleskurychle zaznamenala každíčkou podrobnost.

„Á, Monsieur Holmes,“ řekla s úsměvem mému společníkovi. „Tolik se mi ulevilo. Vřele se obrátila ke mně. Ucítíl jsem, že se nevímproč červenám. „A vy musíte být ten báječný přítel pana Holmese, doktor Watson, že ano?“ Podal jsem jí ruku, ale ona se ke mně naklonila a místo toho políbila mě a poté Holmese na obě tváře po francouzském způsobu.

Voněla stejným opojným parfémem jako její dopis – Holmes říkal, že se jmenuje Jicky – a já měl co dělat, abych se nezačal culit od ucha k uchu. Jenže jsme přišli ve vážné záležitosti. „Mademoiselle, jsme vám k službám,“ prohlásil jsem.

„Madame,“ opravila mě. „*Merci*. Děkuji, že jste přijeli, a tak rychle.“ Rozkošný francouzský přízvuk jí pouze dodával na přitažlivosti.

Zakrátko jsme už seděli před malým, vesele plápolajícím krbem v salonu jejího přepychového bytu, sladěného ve francouzském stylu do žlutohnědých a krémových odstínů, s vysokými stropy, světlým orientálním kobercem a nábytkem čalouněným hedvábím s jemnými proužky. Od neutrálního pozadí se nápadně odráželo několik kytic z čerstvě nařezaných rostlin, které musely být v tomto ročním

období velmi drahé, a duhová změť hedvábných šál poházených všude kolem. Naše klientka byla žena vybraného vkusu.

S omluvami za nepřítomnost služebnictva nám osobně donesla šálky horké kávy.

„Můj manžel se co nevidět vrátí,“ prohodila. „A služebná s nákupem.“

Holmes si povzdechl.

Mademoiselle La Victoire se na něj podívala. „Pravda, o manželovi jsem se nezmínila.“

„Nejste vdaná,“ prohlásil Holmes.

„Ale ano,“ namítla dáma.

Holmes si odfrkl a rázně se zvedl. „Watson, jdeme. Naše cesta bohužel představovala jen ztrátu času.“

Dáma vyskočila na nohy. „Monsieur Holmes, *non!* Prosím vás!“

„Mademoiselle, vy nejste vdaná. Jestliže stojíte o mou pomoc, nehodlám přijmout nic menšího než naprostou upřímnost. Nemarňte můj čas.“

Chvilku mlčky přemýšlela. Váhavě jsem se zvedl. Holmes sáhl po klobouku.

„Posaďte se, prosím,“ vyzvala nás nakonec a sama usedla. „Souhlasím. Ta věc je naléhavá. Jak jste to poznal?“

Sedl jsem si, ale Holmes zůstal stát.

„Už v minulosti jste tvrdila, že máte manžela, a jeho jméno je zmíněno v několika článcích, které o vás vyšly. A přece se nikde neobjevuje, nikdo neví, jak vypadá. Z mého průzkumu vyplynulo, že ho nikdy nikdo nespatriil. A zde, ve vašem bytě, vidím mnoho stop ženské ruky, ale nic mužského – od vašich šál přehozených přes opěradlo toho jediného ušáku, v němž by nepochybně sedával, kdyby existoval, přes výběr knih na krbové římse až po nepřítomnost kuřáckých potřeb kromě tady vašeho pouzdra na cigarety.“ Ukázal na malou, jemně vypracovanou stříbrnou etuji na příručním stolku.

„Ano, to je moje. Nechcete si zapálit, pane Holmesi? Mě to obtěžovat nebude.“

„Ha! Ne, děkuju. To, co jsem zmínil, jsou jen návodné maličkosti, ale skutečným důkazem je prsten na vaší levé ruce. Podle mě falešný, a nejenže je podřadné kvality, ale také je vám trošku velký. Vzhledem k důkladné pozornosti, jakou věnujete barvě a střihu svého

oblečení i zařízení tohoto pokoje, takové přehlédnutí naznačuje, že vaše manželství je smyšlenka určená nejspíše k tomu, aby držela vaše obdivovatele v odstupu, jaký považujete za patřičný. Patrně vám vyhovuje působit nedostupně.“

Všechno se to zdálo nabíledni, a přece jsem si ničeho z toho předtím nevšiml.

Mlle La Victoire mlčela, avšak na rtech jí pohrával letmý úsměv. „To mi připadá celkem zřejmé,“ prohlásila, „ale pouze to dokazuje, že jste všímavější než většina lidí.“

Holmes si odfrkl. „Ještě jsem neskončil...“

„Holmesi –“ začal jsem varovně.

„Mám teorii, která je dosud nepotvrzená, nicméně z prvních dojmů po našem setkání soudím, že žádnému muži nedůvěřujete.“

„Jenom si ověřuju vaše schopnosti,“ opáčila.

„Ne. To jste už udělala. Tím dopisem.“

„Jak jste tedy dospěl k tak důvěrnému hodnocení po pětiminutovém rozhovoru a pobytu v mém salonu?“

„Holmesi,“ vložil jsem se do toho znovu. Směřovali jsme na nebezpečné území.

Nevšiml si mě, předklonil se a upřel své šedé oči do jejích. „Jste umělkyně, podle pověsti skvělá, a proto jste rovněž bouřlivá, vrtkavá... a zranitelná náhlými rozlety fantazie či záchvaty zoufalství. Váš hudební talent, spojený s mimořádným citem pro barvy a vybraným vkusem, který se projevuje jak ve zdejším zařízení, tak ve vašem osobním stylu, je výrazem hluboce vnímavého naturelu plně rozvinuté umělkyně. Svou nanejvýš citlivou povahu maskujete různým a inteligentním vystupováním. Nejde však o pouhou masku; schopnost kritického myšlení vám umožnila vybudovat si samostatně úspěšnou kariéru navzdory těmto osobním slabinám. Nicméně klamete samu sebe; v hloubi srdce a v jádru své osobnosti jste bytost ovládaná city.“

„Jsem umělkyně; umělci jsou citově založení. Na tom není nic objektivního,“ odsekla ostře.

„Jistě, ale o to mi nešlo,“ prohlásil Holmes.

Odložil jsem šálek zpátky na talířek, až to zacinkalo. „Káva. Tahle je skutečně vynikající. Nemohl bych prosím dostat ještě jeden šálek?“ zeptal jsem se.

Ti dva mě úplně přehlíželi.

„A o co vám tedy šlo?“ zeptala se dáma.

„Máte s hrabětem nemanželského syna. Ačkoli podrobnosti dosud neznám, musela jste být tehdy hodně mladá. Nejspíš šlo o vaši první lásku. Kolik vám bylo let?“

Mlle La Victoire v křesle strnula. Její výraz jsem rozluštit nedokázal, ale v místnosti se rázem ochladilo. „Osmnáct.“

„Aha, tak to jsem měl pravdu.“

„*Peut-être*. Pokračujte.“

„Jeho zrada, k níž muselo dojít, jelikož nejste za hraběte prodaná, patrně mladou ženu s vaší vypjatou citlivostí ranila docela hluboce. Jsem přesvědčen, že od té doby jste už nedokázala důvěřovat žádnému muži, a přesto po tom toužíte každíčkou částičkou své romantické duše.“

Naše klientka tiše zalapala po dechu.

Holmesova slova visela v místnosti jako drobné rampouchy. Občas si neuvědomoval, jak moc dokáže slovy ranit. Nicméně Mlle La Victoire se okamžitě vzpamatovala.

„Bravo, pane Holmesi,“ řekla s úsměvem. „Vypadá to, jako byste byl s tímto tématem dobře obeznámen.“

„Neměl jsem předem žádné informace –“

„Ach, *non!* Chtěla jsem říct, že mluvíte z vlastní zkušenosti.“

Po tváři se mu mihl záblesk překvapení. „To sotva. Ale teď bychom se měli věnovat naší záležitosti a prozkoumat fakta vašeho případu.“

„Samozřejmě,“ odvětila dáma.

Oba se usadili pohodlněji, uklidnili se a měřili si jeden druhého s čímisi, co připomínalo zdráhavý obdiv špičkových boxerů před utkáním. Uvědomil jsem si, že nervózně poposedávám na krajíčku židle. Odkašlal jsem si, zavrtěl se a pokusil se uvolnit.

„Nedá si někdo cigaretu?“ navrhl jsem.

„Ne,“ odpověděli unisono.

Holmes začal: „Váš syn. Kolik mu je, devět? Deset?“

„Deset.“

„Jak jste zjistila, že se pohřešuje? *En français... plus facile pour vous?*“ navrhl vlídnějším tónem.

„Ach, *non*. Raději anglicky.“

„Jak si přejete.“

Mlle La Victoire se zhluboka nadechla a přitáhla si zelený župánek k tělu. „Každé Vánoce vídám *mon petit* Emil v Londýně, v hotelu Brown. Přivádí ho tam jeden muž, „prostředník“. Vždycky spolu poobědváme v jejich půvabné čajovně, jen Emil a já, a já mu dám dárky. Vyptám se ho, co celý rok dělal, a snažím se ho trochu poznat. Ty chvíle jsou mi vzácné, ale příliš zřídka. Letos byla schůzka zrušena. Napsala jsem, poslala telegram. Žádná odpověď. Nakonec jsem se od toho prostředníka dozvěděla, že Emil je se strýčkem u moře a nějakou dobu tam zůstane.“

„Vy ale pochybujete, že je to pravda.“

„Emil žádného strýčka nemá.“

„Ty každoroční návštěvy probíhaly už od chlapcova narození?“

„Ano. Taková byla dohoda, kterou jsem s jeho otcem uzavřela.“

„A jeho otec je Harold Beauchamp-Kay, nynější hrabě z Pellinghamu?“ ujistil se Holmes.

„Ano.“

„Začněte prosím od začátku. Popište toho chlapce.“

„Emilovi je deset let. Na svůj věk je malý. Útlý.“

„Jak malý?“

„Asi takhle vysoký.“ Mlle La Victoire zvedla dlaň přibližně metr dvacet nad zem. „Světlovlasý stejně jako jeho otec, ale má moje zelené oči. Tiché dítě se sladkou tvářičkou. Miluje hudbu a knihy.“

„A za koho ten chlapec považuje vás?“

„Domnívá se, že jsem rodinná přítelkyně, bez příbuzenských vztahů.“

„Doprovází hrabě chlapce do Londýna?“

„Emila,“ ozval jsem se. „Jmenuje se Emil.“

„*Non!* Harolda – totiž – hraběte jsem neviděla už od...“

Selhal jí hlas. Působila otřeseně. Všiml jsem si, že Holmes potlačil netrpělivý povzdech.

„Tak kdo vodí Emila do Brownu?“

„Pellinghamův komorník Pomeroy. Je francouzského původu a velmi laskavý. Chápe, co je mateřská láska.“ Její fasáda náhle popraskala a ona se prudce nadechla, aby zamaskovala vzlyk. Nabídl jsem jí svůj kapesník. Vděčně ho přijala a zvedla si ho k očím. S Holmesem to nepohnulo. Já si však byl jistý, že její city jsou upřímné. Snažila se trochu vzchopit.